

nok vil blive sat særdeles Pris paa. Det gælder jo i vore Dage i det stedfindende store Kapløb om; at alle fra Ungdommen af blive uddannede, udbillede, oplærte og oplyste i den højst mulige Grad for at kunne føre Konkurrencen igennem. Jeg tror, at en saadan Udsigt for unge, energiske Handelsmænd til at kunne komme til at indtage Stillinger med en vis Anseelse omkring i forskellige europæiske Handelshavne, vil blive en Løstestang for Udvikling af Handelsbygghed og Kundskaber herhjemme, som vil komme Handelen og Skibsfarten i det hele til gode. Jeg vil altsaa henstille denne Tanke til nærmere Prøvelse. Jeg gentager det, det er ingenlunde nogen ny Tanke. Jeg giver mig ikke ud for at være dens Fader, den har ofte været fremme, ofte foreløbig antydet og drøftet. Jeg tror, det vilde være den rette Vej, om det kunde lykkes at komme ind paa dette Spor. Det kunde ikke gennemføres med eet Slag, paa een Gang, men vel lidt efter lidt, alt som de dertil egnede Kræfter maatte vise sig. Man er jo for øvrigt allerede for et Lands Vedkommende kommet et Stykke ind paa denne Vej, nemlig ved Anføttelse af Danstke, jeg kan vel kalde det Handelsagenter for det danske Smørmarked i England, udføndte herhjemme fra, og jeg tror ikke, man har fortrubt dette Skridt; tværtimod, man har haft Vidnesbyrd nok om; at denne Foranstaltning, som man for nogle Aar siden traf med Udføndelsen af danske Agenter, har været Regning, og at man er vel tilfreds med denne Foranstaltning. Jeg tror, man kunde gaa videre i det samme Spor og udvide dette til forskellige andre Pladser. — Til Slutning vil jeg kun omtale Spørgsmaalet om det Bederlag, som jo hidtil har været ydet Konsulerne for Indtægtsnedgang. I Loven af 1888 bestemtes det, at Konsulerne skulde have Bederlag af den danske Statskasse for den Indtægtsnedgang, de fik ved Loven af 1888, og at dette Bederlag skulde udbetales dem i 3 Aar; altsaa efter 3 Aars Forløb skulde det falde bort. Dette blev forøget i Fjor med et Aar, saaledes at de paagældende Konsuler nu den 1ste Januar 1893 vilde have faaet dette Beløb — Forfællen mellem, hvad de oppebar i Konsulatindtægter for 1888 og efter 1888 — udbetalt i 4 Aar. De paagældende have intet Krav i saa Hen-

seende, saa vidt mig bekendt. I tidligere Tilfælde har man intet Henhyn taget dertil, man har uden videre forandret Konsulatafgifterne uden at spørge Konsulerne derom og uden at tage Henhyn til den Indtægtsnedgang, som for dem fulgte deraf. Billighed taler imidlertid naturligvis for noget saadant, og jeg skulde derfor ogsaa antage, at naar man gif det Skridt videre, som jeg har anbefalet, nemlig at opheve den faste Konsulatafgift i den allerstørste Del af Havnene, hvorved Konsulerne altsaa vilde miste det Beløb, de hidtil havde oppebaaret, saa vilde Billighed tale for, at de i Løbet af nogle Aar fik et Bederlag derfor, som naturligvis efterhaanden vilde falde bort. Siden 1888 er der betalt noget over 30,000 Kr. som Indemittet for Konsulerne. Jeg gaar ud fra, at man i saa Tilfælde ikke vilde fortsætte med at udbetale dette Bederlag til dem, som nu altsaa have faaet det i Løbet af 4 Aar, men at man vilde udstrække det til en hel Del ny, der nu vilde komme til efter den ny Reform, saaledes at der blev Tale om at forøge dette Beløb noget. Jeg antager dog, at der ikke vil blive Tale om mere end en Udgift af Statskassen paa en 50,000 Kr. i det Aaremaal, man nu kan blive enig om; altsaa f. Eks. i Løbet af 3 Aar. Men naar de 3 Aar ere omme, vil jeg gaa ud fra, at saa maatte den Konsulatafgift, der oppebares af de paagældende Konsuler, svare til den Løn, som de Konsuler, vi altsaa ville beholde, de fast lønede Konsuler, skulle have i Fremtiden. Derved vil der jo imidlertid altid blive en Risiko for Statskassen at løbe, thi de paagældende ville altsaa blive ansatte med fast Løn, som de skulle have af Statskassen, og det kunde jo tænkes, at Konsulatafgifterne i Aarenes Løb ikke vilde udgøre saa meget, som udbetales i Lønning, men paa den anden Side kunde jo ogsaa det finde Sted, at Konsulatafgifterne i Virkeligheden løb op til mere, end der udbetales i Lønning. Det Spillerum, den Risiko vilde dog utvivlsomt blive saa forsvindende, at man ikke behøver at tillægge den nogen videre Bøgt. Jeg tillader mig altsaa blot at henstille denne Tanke til nærmere Overvejelse af det Udvalg, som vil komme til at bestemme sig med Sagen.